

Yeter ki İkimiz Kalalım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Temmuz 2014

Gece gebe parlaklığa, uyumsuz karanlığın aydınlığa nispetine rağmen. Adeta izdüşümü yalnızlığın, inat edercesine o ketum kalabalığa.

Haydi, savrulun ey insanlar. Konuk edin ehli keyif gönlümü, zor mu inkârı. Ne duruyorsunuz, itiraf edin.

Salkım saçak, sere serpe savurmuşken yadsıdıklarımı vaktidir aşkın göçebe tavafının konuk olduğu bakir gönlüm.

Suspensum sessizliğin dibinde savruk bir meftayım adeta.

Tüm duygularım ket vurdu muhalif ve yoz anlamsız anlaşılmaşlıklara. Vakit şimdi. Beklemezdim beklentilerim gömülüyken ve görmezdim de görünmezliğim perdelemişken gözlerimi ve çoğunun gözlerini.

Çok beyazım ölü kadar.

Çok pembe belki de yeni açmış baharın esintilerini taşıırken.

Çok siyahtı öncesi. Miladım hatıralarımı dibe tıktığım ve sen çıkıp geldiğinde. Kavruk biraz yanık ve özlem dolu. Hasreti yangınların, nirengi noktası aşkın.

Sus. Bak. Haykır.

Ya ben...

Dilim lal. Felce uğramışım tümnden. Tümnden gelim sanırdım meğerki tüme varımmış nihayeti bu ömrün. Bir devir kapandı işte.

Öncesi sensizliğin ve sonrası bir elmanın iki yarısı. Tadı tatlı. Ekşimtrak bir tat bırakırdı öncesinde oysa... Sevmezdim pek çok şeyi sevmediğim gibi.

Ve seviyorum elediğim tüm duygularımı ve bir o kadar deli tarafımı. Deli değilim de ne... Yoksa nasıl tuttururdum kıvamını hayatın onca normal sanrılarla hüküm süren ahvalimin en arkasına tıklımışken.

Yakınım, olması gerekenden çok hem de. Uzağında ne varsa yakan, yıkan... Doğdum doğalı aynı

masumiyetle yolun tam da ortasındayım. Biraz çocuk, biraz kadın ve bir o kadar istem dışı yargılardan arınmış. En az kötülükten arındığım kadar. Yalın ve uzlaşmacı. Ne sandın ki... Haricimde ve haricinde elenmiş tüm şıklar varsın toplansın ve izbelerde hüküm sürsün. Yeter ki ikimiz kalalım...